

Shanghai

Als ik vraag hoe ze elkaar ontmoet hebben, kijken ze elkaar met een glimlachje aan.

‘In Shanghai,’ klinkt het tegelijk uit twee monden.

Ze zien de verbazing in mijn ogen: ‘Hebben jullie elkaar in Shanghai ontmoet?’

De brede grijns op hun beider gezichten vertelt me dat ik in de maling wordt genomen.

‘Jazeker,’ zegt Clara. ‘In Shanghai.’

‘Ik was daar voor mijn werk,’ zegt Sjaak.

‘En wat deed jij daar dan?’

‘Lunchen.’

‘Ja, lunchen,’ bast Sjaak, net een fractie later.

Ze kunnen het ongeloof op mijn gezicht zien. Er valt heel even een korte stilte.

‘Lunchen bij Shanghai, een Chinees restaurant in Amsterdam, op de Korte Leidsedwardsstraat.’ zegt Clara dan.

Sjaak kijkt me met pretoogjes aan, kijkt dan naar Clara, met wie hij inmiddels bijna vijftig jaar getrouwd is. Ze moeten het ongeloof op mijn gezicht hebben gezien.

‘Sjaak kwam daar wel vaker als hij in Amsterdam was voor de teamvergadering. Ik was er nog nooit geweest. Sowieso, uit eten was een bijzonderheid. Een wat oudere vriendin uit het kindershuis, Ricky, had me meegenomen, ze wilde iets met me bespreken. Toen we het restaurant binnenkwamen viel mijn oog op een knappe jongeman die midden in dat restaurant alleen aan een tafeltje zat te eten. Hij was qua type en qua leeftijd wel iets voor mijn vriendin leek me. Ik was 16 en besteedde er verder geen aandacht aan.

We gingen bij het raam zitten. Ik voelde dat hij ons zat te bekijken, alhoewel hij beweert dat wij naar hém keken.’

‘Jullie hadden het ook over mij.’ zegt Sjaak.

‘Daar heeft hij wel vaker last van.’ zegt Clara terug.

‘Waar heeft hij vaker last van?’ vraag ik.

‘Dat hij denkt dat het over hem gaat.’

‘Kunnen jullie dat goed, elkaar een beetje pesten?’

‘Ja hoor, dat kunnen we wel.’ zegt Sjaak. ‘Dat moet ook wel met zo’n vrouw die altijd d’r woordje klaar heeft.’

‘We kunnen goed botsen, in dat opzicht zijn we wel aan elkaar gewaagd,’ zegt Clara.

‘In welk opzicht niet?’

‘In schoonheid.’ zegt ze met een brede grijns.

Sjaak kijkt haar met een “ammehoela” gezicht aan. Clara trekt met die brede glimlach haar schouders kort op.

‘Even terug naar jullie eerste ontmoeting in Sjanghai. Jij was daar voor je werk, Sjaak?’

‘Ik werkte bij een boekenclub, die had je toen nog. ECI, Boek en Plaat, Bertelsmann, allemaal dezelfde business: huis-aan-huis boeken en grammofonplaten verkopen. Ik was teamleider bij Bertelsmann. Met een aantal colporteurs deed ik rayon Noord-Holland. Elke week kwam ik naar Amsterdam en dan bespraken we de lopende zaken en de verkoopdoelen die we die week moesten halen. Vaak ging ik ’s middags ergens lunchen, een broodje eten bij Van Dobben of naar een Chinees. Die middag was het Sjanghai.’

‘Hoe moet ik me dat voorstellen een boekenclub? Had je een auto vol boeken en ging je strak in de kleren als handelsreiziger de deuren langs?’

‘Nee, de deuren ging ik toen niet meer langs.’

‘Maar je zat wel strak in het pak.’ breekt Clara in. Ze kijkt me aan: ‘Hij zag er tiptop uit, het was een mooie jongen. Wel een beetje een gladjanus, mooie auto onder z’n kont, echt het mannetje.’

‘Wat zag je in hem?’

‘Toen nog niks. Ik dacht meer dat hij iets voor m’n vriendin was.’

‘Wat zag jij in haar, Sjaak?’

‘Moet ik dat uitleggen?’

Er komt een verkreukeld fotootje uit z’n portemonnee. Zo’n fotootje waaraan je kunt zien dat het een jarenlang bestaan in een kontzak heeft overleefd. Sjaak schuift het fotootje naar me toe: het is een prachtig portretje van een meisje met gitzwart haar met een Amy Winehouse-achtige uitstraling.

‘Moet ik nog iets zeggen?’

‘Nee,’ zeg ik ‘Ik zie het.’

Sjaak glimt: ‘Ze was oogverblindend mooi!’

‘Wat klets je nou, ik had een kop vol puberpuisten, die foto is later gemaakt.’